

N. KOCHS SKOLE

Skt. Johannes Allé 4

8000 Århus C

Tlf.: 87 321 999 Fax: 87 321 991

e-mail: kochs@kochs.dk

www.kochs.dk

Trøjborg d. 17. juni 2005

Kære 9. klasser.

10 år af jeres liv – et slags jubilæum – har I nu brugt på at gå i skole.

Brugt ?

Hvordan brugt ?

Hvordan har det været, hvad har I oplevet – hvad har I lært.

Jeg vil gerne gengive en historie, som jeg hørte for mange år siden – lang tid før I blev født – jeg har aldrig glemt den, den sidder inde i mit hjerte, og jeg tager den frem gang på gang.

Det var Erik Sigsgaard – han er børneforsker – der fortalte den, og han sagde, at det var en sand historie.

Den handler om en pige på 7 år, der skulle begynde i 1. klasse – i dag ville hun nok begynde i børnehaveklasse, men dengang var det ikke alle, der begyndte i børnehaveklasse.

Hun glædede sig til at skulle i skole, hun var glad for børnehaven, men der måtte gerne ske noget nyt.

Hun og hendes forældre mødte op i klassen den første dag. Det var rigtig hyggeligt, de blev budt velkomne, sang og snakkede og legede.

Pigen var glad for at komme i skolen, fik gode kammerater og begyndte at lære noget nyt.

Forældrene ville jo gerne følge med i, hvordan det gik og spurgte jævnligt til det. Det går godt, sagde hun.

Hen på efteråret havde de igen spurgt, og hun svarede, at det gik meget godt, men at hun troede, at hun ville holde op.

Holde op, sagde forældrene, men hvad var der da galt ?

Ikke noget specielt, sagde pigen, men hun syntes, at skolen tog for meget af hendes tid.

Nåh, sagde forældrene, og så forklarede de hende, at man ikke bare lige kan holde op med at gå i skole. Det er sådan i Danmark, at alle børn på 7 år automatisk bliver idømt 9 års skolegang.

Ok, sagde pigen - hun var en sød og nem pige - så fortsætter jeg, når jeg nu skal.

Der gik nu et stykke tid. Forældrene spurgte ikke rigtig til noget, de håbede vel, at det ville gå over, og pigen fortsatte da også skolegangen.

En dag efter jul kom hun så hjem fra skole og sagde: ”I siger, at man skal gå i skole, men så har jeg tænkt over - kan man skifte skole ?”

Forældrene tænkte sig godt om – jo, det var der vel mulighed for. Måske kunne hun komme over i en anden skole, måske i en privatskole.
Godt, sagde pigen, så vil jeg gerne i danseskole.

Skolen tog hendes tid og der var ikke plads til at danse.
Hvordan har det været for jer ?

De fleste af jer begyndte her på skolen i børnehaveklasse – nogle er kommet til siden.

Jeg kan godt huske jeres første skoledag, hvor vi mødtes i den lille gård ved trappen til RØD.

I var spændte, havde måske sommerfugle i maven – nogle af jeres forældre var sikkert ligeså spændte.

I var parate til at erobre en ny verden – åbne og fulde af liv.

Kan I huske ?

Kan I huske, at vi sang: Mariehønen Evigglad ?

Jeg synes, at vi skal prøve at synge den sammen igen – jeg har bedt børnehaveklasserne synge for.

MARIEHØNEN EVIGGLAD

Mel.: Henning Hansen
Tekst: Halfdan Rasmussen

**Mariehønen Evigglad
gik tur på et rabarberblad
og mødte Søren Snegl, der lå
og sov med sneglehuset på.**

**Da blev det regn og tordenvejr,
og Evigglad fik våde tæ'r,
så derfor slog hun bankeslag
på sneglehusets lille tag.**

**Og sneglen råbte højt: kom ind
i læ for torden, regn og vind,
her er lidt snævert, som du ser,
men der lunt og tørvejr her.**

**Så sad de begge to og lo
i Sørens lille sneglebo,
og hvis jeg ikke husker fejl,
blev Evigglad til madam Snegl.**

I var enormt søde – det synes jeg nu altid, at de nye børnehaveklassebørn er.

Jeg synes stadig, at I er enormt søde – og jeg kan ikke lade være med lige at fortælle, at for nøjagtig 3 måneder siden blev jeg 60 år. Jeg havde en fantastisk dag og blev fejret på alle måder på skolen.

Mange af jer kom og sagde tillykke – en gruppe af jer piger kom og sagde, at I i klassen havde fået at vide, at jeg blev 60, og at I havde protesteret og sagt, at læreren måtte have hørt forkert, det kunne kun være 50 – tak for det.

Tilbage til første skoledag.

Jeg prøvede at holde en lille tale – jeg kan huske, at I var de første børn, jeg prøvede at forklare, at I var uundværlige for skolen. I var det vigtigste, vi havde. Uden jer har vi nemlig ingen skole.

Når vi kigger os rundt – kigger på hinanden, allesammen – så ser vi N. Kochs Skole – børn og voksne – vi er grundlaget – vi har også nogle bygninger og andet, som også betyder noget – men det er menneskene, der skaber skolen.

I har været med til at udvikle skolen til det, den er i dag.

Det vil jeg gerne takke jer for.

I har holdt os i live – og jeg tror, at I har krævet, at skolen ikke kun ”har taget jeres tid” – men at vi har brugt det meste af den sammen – at vi har lært noget, fordybet os, engageret os såvel i det faglige som det menneskelige.

Jeg har læst jeres udtalelser fra jeres lærere, og jeg er imponeret over det, I står for. Det virker som om, I også har haft tid til at danse, spille, dyrke sport og meget mere – både i og uden for skolen.

Der er en lethed og en åbenhed i jer – I har taget mange udfordringer op – rimeligt fordomsfrit – og været indstillet på, at man kan lære noget på mange måder.

Jeg lærte noget for et lille stykke tid siden.

Det var overraskende for mig, at jeg ikke havde lært det eller fundet ud af det før, fordi det var så enkelt.

Jeg kom til at spekulere på, om I mon har lært det.

Sidste år flyttede vi på landet – til en lille landsby, der hedder Røgen.

Der ligger en bjælkehytte, som er bygget af heltømmer, hvor man kan mødes. Den står altid åben. Traditionen er, at hvis man er hjemme og har tid og lyst, så går man derop søndag sidst på eftermiddagen og får en øl sammen med de andre, der kommer. Det er meget forskelligt, hvor mange der kommer - det kan være alt mellem 3 og 20. Man snakker og udveksler historier, følger på den måde lidt med i, hvad der foregår, og så går man hjem og spiser til aften.

En søndag for nylig var vi kun 3 til at begynde med, Morten, Søren og jeg. Hytten ligger faktisk på Søren's jord, han er skovmand og har også en juletræsplantage, som vi sad og så udover.

Juletræerne lige der er ret små – lidt forskellig højde – mellem 80 og 120 centimeter vel. Vi spurgte Søren, hvor mange træer han havde i hele plantagen, og om hvor gamle de var forskellige steder. Hvor gammelt et juletræ normalt er, når det bliver fældet og alt sådan noget.

Jeg vidste jo godt, at der er noget der hedder årringe, hvor man kan tælle sig frem til et træ's alder. Årringen er et års tilvækst, så for hver ring der er, er træet et år, men man vil være nødt til at fælde træet for at bestemme dets alder.

Nej, sagde Søren, man kan sagtens bestemme et træ's alder uden at fælde det.

Prøv at se her, sagde han og gik hen til et fyrretræ, der stod lidt væk.

Et træ afsætter en grenkrans efter hvert år, så I kan bare tælle kransene op ad. Det her træ er altså: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 år – man kan også gøre det på en anden måde – hvis I tager den nederste gren, kan man tælle sidegrene-parrerne på den,

der er et par for hvert år plus det første års grenkrans. Vi kontrollerede: grenkrans 1, sidegrene-par 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 – det passede. Hvis den eller de nederste gren ikke er der, kan man se arrene efter grenkransene, og når den første gren så kommer, så kan man tælle sidegrene-parrene, og på den måde kan man finde alderen på selv høje træer uden at skulle klatre alt for højt op.

Jeg var imponeret. Så enkelt, så matematisk og så logisk – og det havde jeg aldrig vidst – vidste I det ?

Det er lettest at se på fyrre- eller grantræer – løvtræer er meget sværere, fordi de ikke er helt så regulære, men princippet er det samme.

I søndags tjekkede jeg lige med Søren, at min forklaring var rigtig.

Og i aftes kom Søren så forbi med et lille træ for at give os mulighed for at gennemgå det i virkeligheden – så det synes jeg, at vi skal gøre.

Hvorfor fortæller jeg nu denne historie.

Det gør jeg, fordi jeg synes, at det er vigtigt at vide, at vi aldrig får lært alt, at vi selv i min alder skal lære nyt – nogle gange helt enkle ting, andre gange meget svære – men vores liv består i at lære – lære om ting, om verden og om mennesker. Vi må aldrig gå i stå.

I slutter en del af jeres liv nu – børneskolen.

I skal til mere selvstændigt at tage stilling til, hvad I vil med jeres liv – hvad I vil uddanne jer til, hvordan I vil leve – om få år flytter I hjemmefra.

Jeg håber, at I stadig er, som jeg husker jer fra første skoledag:

”I var spændte, havde måske sommerfugle i maven – nogle af jeres forældre var sikkert ligeså spændte.

I var parate til at erobre en ny verden – åbne og fulde af liv.”

Jeg tror på jer – jeg tror, at I kan være med til at gøre en forskel – skabe en bedre verden med fred og udvikling. Det er målet.

For at minde jer om det, vil vi give jer vores lille ”hus” med – skolens logo omsat til et smykke.

Det skal minde jer om, hvor I kommer fra, hvad I har oplevet her – men det skal også give jer kraft og styrke i jeres videre liv. Det skal give jer mod til at turde – turde prøve noget nyt – turde leve livet.

Jeg vil gerne ønske jer tillykke med jeres afgangsprøver og ønske jer held og lykke i jeres liv fremover – vi har store forhåbninger til jer.

Kærlig hilsen

Stig